

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Του HERMAN SCHEFFAUER]

ΛΙΝΤΑ

Ἐξόγωνα μεσιάνυζα. Ἡ νύχτα εἶταν σκοτεινὴ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πνιγρὴ. Κάθε τόσο μι' ἀστραλὴ χαράκιζαν τὰ σκότη. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ Νέα Ὑόρκη ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴν ζέσθη, ποὺ ἀκόμα δὲν ἐνόησανε νὰ λιγοστεύει. Τὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε ὁ Ἰωσήφ Μάρσον, ὁ ράφτης, μετ' ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ μπεμπέ τους, βρισκότανε κοντὰ στὴν καινούρια γέφυρα τοῦ Μανουήλιν. Μὲ ἀπὸ τίς γωνίες τοῦ σπιτιοῦ ἀγγίζε σχεδὸν τὸ τόξο τῆς Γέφυρας τῆς ταράτσας ἀνθρώπων, ποὺ ἡ ζέσθη τοὺς εἶχε ἐκμηδενίσει. ἀγωνισθάν ἀπ' τὴν ἀβύθια πάνω στὰ στρώματά τους, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ γιὰ δροσίαν. Στὸ μυαλό του τοῦ τρίτου πατώματος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μάρσον, ἕνας ἀνθρώπος πολὺ μελαγχολικός μετὰ μαλλιά καὶ μουστάκια, κοιτόταν στὸ στρώμα του σὺν πεθαμμένος. Μικροὶ χροιοὶ κροῖον κροῖοντοῦσαν στ' αὐτὰ τ.ν. Δίπλα του κοιτόταν ἕνας ὄγκος σκοτεινὸς ποὺ ἐμοιάζε σὰ σκύλος. Μ' ἂν πρόσχε κανεὶς καλλίτερα θάρβλεε ὅτι εἶταν μιὰ μεγάλη μαϊμού. Γύρω στὸ λαμπρὸ εἶχε ἕνα χαλκὰ στὸν ὁποῖο εἶταν δεμένη μιὰ μεγάλη ἀλυσίδα. Εἶταν ἡ Λίντα, ὁ πιστὸς σὺντροφός καὶ συνέταρος τοῦ Σάντρο Προέλλι, τοῦ ὀργανοποιῆ. Ψηλά ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίτι—ἀκριβὺς ἀπὸ ἀπάνω τους—ἀκούσθηκε ἄσφαιρα μιὰ παιδικὴ κραυγὴ. Ἡ Λίντα ἀμέσως ὄρθωσε τὸ κεφάλι της καὶ σήκωσε τ' αὐτὰ τῆς ὄπισθα στάθηκε ὀρθὰ καὶ κοινοῦρισε τὴν οὐρὰ της. Στ' ἀλήθεια, εἶταν μιὰ τελοῦρια μαϊμού, μετ' ἰσχυρὰ τεραστίαν. Ἡ κραυγὴ ποὺ ἀκούσθη τῆς εἶταν πολὺ γνωστὴ καὶ πάντοτε τῆς ἀπαντοῦσε ἀμέσως. Μὲ μερὶκα πηδημάτια ἡ Λίντα βρόδηνε στὴ στέγη, σέρνοντας πίσω τὴν ἀλυσίδα της. Ἀδούρηια τράβηξε σὲ μιὰ γωνία ὅπου βρισκόταν μιὰ γυναικὴ μετ' ὁ μόρὸ της δίπλα. Εἶταν ἡ ζ. Μάρσον ἡ γυναῖκα τοῦ ράφτη κ' ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Χαμογέλασε βλέποντας τὴν μαϊμού νὰ ζυγώνει. Ὁ μπεμπές κ' ἡ Λίντα εἶχαν γίγει πρὸ καιροῦ πρῶτοι φίλοι. Ἡ Λίντα μόλις ἔφτασε, σήκωσε τὸ πόδι της καὶ ἀγγίζε τὸ μωρὸ ποὺ μονομάζι ἔπαυε νὰ κλαίει ἀμέσως τότε ἡ μαϊμού ἄρχισε νὰ χαϊδεύει τὸ ἄδυντο καὶ μισόγυμνο σωματίδιο τοῦ παιδιοῦ. Ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν λατρεία, ἡ ζ. Μάρσον ἔμενε ἀκίνητη μετ' ὁ κεφάλι στὸ μαξιλάρι της.

Ἄσφαιρα ἡ Λίντα φτερόνισθε καὶ τὸ μωρὸ ἔβηξε ἐλαφρύ. Ἡ ζ. Μάρσον κ' οἱ ἄλλοι κοιμημένοι τῆς ταράτσας ἀνασηκώθηκαν καὶ μύρισαν τὸν ἀέρα. Περιέργω, τέτοιαν ὥρα κ' ἡ ζέσθη, ἀντὶ νὰ λιγοστεύει, μεγάλωνε; Καὶ τ' εἶταν αὐτὴ ἡ χαλκίδια ποὺ ἄρχισε νὰ μυρίζε;

Ἐνας ἄγιος θόρυβος ἀκούσθηκε ἀπὸ κάτω. Ἄντρος καὶ γυναῖκες, μετ' ἰσχυρὰ ἀπελπισίας, ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὴν ταράτσα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶταν καὶ ὁ ζ. Μάρσον μετ' ὁ παιδίον.

— Φωτιά! φωτιά! ἐφώναζαν.

Μιὰ φλόγα φάνηκε τότε στὸ πῶς μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ φωτίσε τὸ γειτονικὸ τοῖχο. Ὅλοι ὅσοι κοιμόντοσαν ἄρχισαν νὰ τρέχουν γιὰ νὰ σωθοῦν.

— Ἐλα, γρήγορα, Σάρα! φώναζε ὁ Μάρσον στὴν γυναῖκα του. Πρῶται φῶτα νὰ σώσουμε τὴν μητέρα! θὰ με βοηθήσεις νὰ τὴν σηκώσω. Ἄσε τὸ μπεμπέ ἐκεῖ! ἔγωγ θὰ γυρῶσ νὰ τὸν πάρω.

Ἡ μητέρα ἐσφίγγε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της μετ' ἰσχυρὰ.

— Ὁχι, ὄχι! ἀντέτεινε. Θὰ τὸν πάρω μαζί μου ἀμέσως.

Σοὺ ἐπαυαλαβάνω πῶς δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος ἐδῶ. Θάρῶ νὰ τὸν πάρω ἀμέσως, τῆς ἀπάντησε ὁ ἄντρας της.

— Ὁχι, θέλω νὰ τὸν πάρωμε τώρα! ἐπέμεινε ἡ μητέρα.

Ὁ Μάρσον τῆς ἀπόσπασε τότε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ ἀπόθεσε πάνω στὸ στρώμα. Ἡ Λίντα τότε πλησίασε καὶ μ' ἕνα μικροῦ κινήματι τὸ πήρε στὰ χεῖρά της. Τὸ ἀντόγυνο κατέβαινε γιὰ νὰ μεταφέρει σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὴν παραλινικὴν μητέρα τοῦ Μάρσον, ποὺ βρισκότανε σ' ἐνα ἀπὸ τὰ κάτω πατώματα. Ὑστερ' ἀπὸ ἀγῶνες ολοκλήρωσε μετ' ὁ σὺν φλόγες καὶ τοὺς ἀνθρώπους ταρόθωσαν νὰ τὴν βροῦν καὶ νὰ τὴν βγάλουν στὸ δρόμο. Τότε ὁ ράφτης γύρσας τρέχοντας στὸ σπίτι καὶ προσάπθηκε σ' ἀνέρη στὴν ταράτσα. Τρόσους φλόγες τοῦ ἀπὸκλειαν τὴν εἰσοδόν. Σύννεφα ἀπὸ πύκνὸ καὶ μαῦρο καπνὸν τὸν ἐπύκνυν. Δὲ μπορούσε πιά ν' ἀναπνεύσει. Τυφλωμένος, πνιγμένος ὁ Μάρσον, κατέβηκε πάλι, ἀσυνάσθητα, τίς σκαλές, ταιλαντεύοντας, καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀπελπισμένης γυναῖκας του, ποὺ ὀδύλαιε:

— Τὸ παιδί μου! Τὸ παιδί μου!

Ἡ δυστυχήμενη γυναῖκα ἔκανε νὰ τρέξει μέσα στὸ σπίτι, μὰ οἱ πυροσβέστες τὴν ἐμπόδισαν. Τὸ σπίτι δὲν εἶταν πιά παρὰ ἕνας τεράστιος ὄγκος φλεγόμενος, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα ἐβγαίνουν πελώριες φλόγες ποὺ ἐφώτιζαν ὅλο τὸν ὁρίζοντα. Σὲ λίγο τὰ πατώματα ἄρχισαν νὰ πέφτουν. Τέλος ἔπεσε κ' ἡ στέγη καὶ δὲν ἔμεινε πιά ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, παρὰ ἕνας σωρὸς τοίχων, ἐτοιμὸν νὰ καταρρεύσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺν ὁ Σάντρο Προέλλι, ἀπελπισμένος κ' αὐτός, γρονθὰ δάδε κείθε, ἔφαχνε νὰ βρεῖ τὴν ἀγαπημένην του Λίντα. Μὰ

ἡ μαϊμού εἶχε καὶ αὐτὴ, σὺν τὸ μωρὸ, ἐξαφανιστεῖ.

Ἡ νύχτα περνοῦσε γοργά. Μόλις ἄρχισε νὰ χαράζει, ἕνα δροσερὸ ἀέριον φύσηξε ἀνακουριστικά. Τὰ θύματα τῆς πυρκαϊᾶς, ποὺ εἶχαν καταφύγει κάτω ἀπὸ τοὺς πυλῶνες τῆς γέφυρας ἀρχίσαν νὰ κινούνται. Ἀσφαιρα γιὰ μιὰ φωνὴ δυνατὴ καὶ καθαρὴ ἀκούσθηκε κ' οἱ διαβάτες στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐκπληκτοὶ κ' ἔπειτα ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Μαζί τους ἔτρεξε καὶ ὁ Μάρσον, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ξαναγύρισε τρέχοντας καὶ φωνάζοντας στὴν γυναῖκα του.

— Σάρα! Σάρα! Τὸ παιδί μας ζῇ! Ζῇ! Ἄκουε;

Κι' ἄρπαξε τὴν γυναῖκα του, ποὺ τὸν κοιτοῦσε σὺν ἀποχανωμένη, ἀπὸ τὸ χέρι. Ὅταν ἔφτασαν στὸ πλατὺ λιθόστρωτο, ὁ Μάρσον εἶπενε τὸ χέρι του πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Δεξ! Δεξ! τῆς εἶπε. Ἐκεῖ ψηλά.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν εἶδε ἀμέσως τίποτε. Μὰ σ' ἕνα λεπτό ἔβγαλε μιὰ κραυγὴν κ' ἄλλωστε ἱκετευτικά τὰ χεῖρά της μπροστά.

Ψηλά στὸν ἀέρα, στὴν κορυφὴ ἐνὸς τεραστίου στύλου ὅπου συνδεόταν τὰ γοντὰ καλὸς ποὺ ὑποβάσταζον τὴν γέφυρα, εἶδε ἕνα μικρὸ μαῖο πράγμα ποὺ κρατοῦσε ἐν' ἄλλῳ ἄσπρῳ ποὺ μικρὸ. Εἶταν ἡ Λίντα, ἡ μαϊμού τοῦ Σάντρο Προέλλι, καὶ τὸ παιδί της.

Ἡ Σάρα Μάρσον ἐνόησε τὸ κομμάτι νὰ γαλῶνε.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν χωρὶς ἡ Λίντα νὰ σάλευε ἀπὸ τὴ θέση της. Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀδυναμῇ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ ράφτης κ' ἡ γυναῖκα του, ὠχροὶ καὶ τρέμοντες, κοιτοῦσαν διαρκῶς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἄσφαιρα ἕνας ἀνθρώπος φάνηκε σὲ μιὰ γειτονικὴν στέγη, τρατώντας τοῦρφεα στὸ χέρι.

Τότε, ὁ ξερός κρότος μιὰς ἐκπυροσφορῆσεως ἀκούσθηκε. Ὁ

ἀνθρώπος μετ' ὁ τοῦρφεα ἀπὸ τὴν γειτονικὴν στέγη εἶχε πυροβολήσει κ' ἡ σφαῖρα του πήρε μιὰ τοῦρφα τριγὺς ἀπὸ τὸν ὅμο τῆς Λίντας. Τὰ μῦτια της χωρφοῦθηκαν ἀμέσως στὸν ἀνθρώπου μετ' ὁ τοῦρφεα.

Τὸ πλήθος εἶχε συγχινηθεῖ ἐξαμαρτιακά, οἱ δὲ ἄρχες, οἱ ὁποῖες εἶχαν φτάσει, ἐξεδήλωναν τὴν ἀδυναμία των. Ἀσφαιρα ἕνας ἀνθρώπος μετ' ἰσχυρὰ μαλλιά μετ' ἰσχυρὰ στ' αὐτὰ, φάνηκε ἀγωνιζόμενος νὰ διασπείρει τὴν ἀνδροπληθὴ ζῶν. Εφώναζε δυνατὰ ἰταλικά, κοινοῦσε ὅσο μπορούσε τὰ χεῖρά του γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν. Εἶταν ὁ Σάντρο Προέλλι. ὁ ἀφέντης τῆς μαϊμόδας. Μόλις ἀπὸ τὸ σπίτι ἐνὸς συμπατριώτου του ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε φιλοξενήσει τὴν νύχτα. Μόλις τὸν καταλάβαιν, τοῦ ἔκαναν τόπο νὰ περάσει. Μετ' ὁ μῦτια τρελλά, τὴν ὄψη ἀπελπισμένη ἔτρεξε στὸ κενὸ ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἡ Ἀστυνομία κάτω ἀπὸ τὴν γέφυρα. Ἐκεῖ βρισκότοντοσαν κ' οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ.

— Λίντα μου! Λίντα μου! στέναζε ὁ

Ἰταλός.

Ἡ ἀπόλεια τοῦ συντροφίου του καὶ τοῦ συνεταίρου του, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε εἶταν γι' αὐτὸν τόσο σκληρὴ, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ζ. Μάρσον ἡ ἐξαφάνισή τοῦ παιδιοῦ της. Μετ' ὁ μῦτια γεμάτα δάκρυα ὤψωσε τὸ κεφάλι της τὴν κορυφὴν τοῦ στύλου.

— Λίντα! Λίντα! φώναζε.

Καὶ, φωνάζοντάς τὴν μετ' ὁ γλυκύτερα ὀνόματα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείσει νὰ κατεβῇ.

Ἡ φωνὴ του ἀσφαλὺς χανότανε μετ' ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους καὶ τὸν τραῖνον, γιὰτὶ ἡ Λίντα δὲν ἔδειχνε μετ' ἰσχυρὰ κίνημα ὅτι τὸν ἀκούγε. Ὁ Προέλλι ὤψωσε τὰ χεῖρά κ' ἱκέτευε τὸ ζῶο του μ' ἐπικλήσεις γεμάτες τοῦρφεοῦ, μετ' ἰσχυρὰ ὀνόματα, μετ' ἰσχυρὰ ἐπίθετα. Ἡ φωνὴ του εἶχε γίγει τοῦρφεα ὅσο κ' ἐνὸς ὄρθουμένου. Μὰ κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ ζῶο φωνάτοσαν κορυφὸς σὺν φωνῆς του καὶ ἐακολουθοῦσε πάντοτε νὰ σφίγγει στὰ στήθη του τὰ μητέρα τοῦ πολυτίμου ἀνδρόπαινο φορτίου.

Μὰ ἄσφαιρα μιὰ ἐμπνευστὴ φῶτισε τὰ μαῦρα μῦτια τοῦ Ἰταλοῦ. Ζητώντας κατὶ ποὺ κανεὶς δὲν τὸν καταλάβαινε, τράβηξε πάλι πρὸς τὸν πλῆθος κ' ἄρχισε νὰ παρῶν τὴν τοὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ζῶν.

Σὲ λίγο ξαναφάνηκε σπρώχνοντας μπροστά του τὸ ὄργανό του. Τὸ πλήθος παραμέρισε πάλι γιὰ νὰ περάσει. Ὅταν ἔφτασε κατ' ἀπ' τὸ στύλο, ἄρχισε νὰ μιλεῖ σὲ τίς ἄρχες. Μὰ κανεὶς δὲν εἶπε ἱταλικά. Τότε ἕνα χαμίνι πλησίασε κ' ἀνάλαβε νὰ κινήν τὸ διερχόμενα:

— Ζηταίε, εἶπε, νὰ πάθουν οἱ φωνῆς κ' ὁ θόρυβος τῶν ἀμαζιῶν καὶ τὸν τραῖνον γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ μαϊμού νὰ κινῶν τὴν μουσικήν. Σὲ λίγα λεπτά, ἡ κυκλοφορία εἶχε σταματήσει καὶ ὁ κόσμος εἶχε σωπάσει. Τότε, μιὰ μελωδία ἡχηρὴ καὶ γλυκερὰ διέκοψε τὴν σιωπὴ. Εἶταν τ' ὄργανό του τοῦ Προέλλι ποὺ γέμισε τὸν ἀέρα μετ' ἰσχυρὰς φθόγγους. Ὁλοκλήρ' ἡ γέφυρα φαινόταν σὰ νὰ σάλευε ἀπὸ τοὺς ἦχους αὐτῆς τῆς μουσικῆς. Τὸ πλήθος ἀναγνώρισε τὸ γνωστὸ ἦχο τοῦ «Φτεροῦ στὸν ἀνεμ...» τοῦ «Ριγκολέττου» καὶ χωρὶς νὰ θέλει

Τεράστιες φλόγες τοῦ ἀπὸκλειαν τὴν εἰσοδόν.

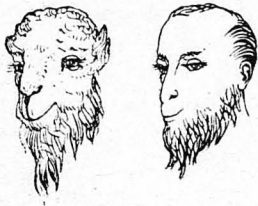
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αί εικόνες από το σύγγραμμα του Ντέκερ]

Η καμήλα

Από τη ράχη του ο καμπούρης θυμίζει την καμήλα.

Ο λαός γενικά πιστεύει πως όλοι οι καμπούρηδες είναι κακοί. Αυτό είναι ίσως κάπως υπερβολικό. Συχνά όμως βοίσει κανείς σ' αυτούς εξαιρετική ετοιμότητα πνεύματος συνδεδεμένη με μία τάση προς σαρκασμό. Οι άνθρωποι αυτοί είναι σκεπτικοί, και σκοτεινοί.

Αν ή όμως αυτών των ανθρώπων, το γόητρο της φύσης των και ή ανισότη των χειλέων τ'ον θυμίζει την καμήλα τότε επιπροσθέτως είναι εργατικοί.

Ός μόνον σποτό της ζωής των έχουν την εργασία.

Ο Λύκος

Ο άνθρωπος που το στόμα του είναι χαλαγμένο σαν του λύκου δεν είναι ποτέ τρυφερός. Αν άζομη και το προφίλ του μοιάζει με το λύκου τότε είναι πονηρός. Αν τα μάτια του είναι μικρά και βαθυλά τότε είναι πολύ φιλόνοτος.

Οι άνθρωποι που μοιάζουν με λύκους είναι μελαγχολικοί, επιδιώκουν τη μοναξιά και μόνον όταν ή ανάγκη, το καλεί επινοούν με τους άλλους ανθρώπους, αλλά και τότε δεν καούν να είναι επινδύνον.

Οι γυναίκες που έχουν προφίλ λύκαινας είναι θαυμαστές μητέρες.

Το Λιοντάρι

Ο άνθρωπος που περπατάει σαν το λιοντάρι, λέει ο Αριστοτέλης, φανερώσει τη δύναμη του σώματός του και το μεγαλείο της ψυχής του.

Αν το μέτωπό του είναι τετράγωνο, αυτό σημαίνει ότι είναι συνετός και καλόκαρδος.

Τ' άφθονα μαλλιά προς τον τράχηλο, φανερώνουν ευγενικό χαρακτήρα και σταθερότητα που μόνο τα γεγονότα μπορούν να την μεταβάλουν σε σκληρότητα.

Οι άνθρωποι που έχουν προφίλ λέοντος είναι προσημασμένοι μ' αισθήματα, είναι δίκαιοι και άταραχοι.

Το Κυνέλι

Εκείνοι που έχουν ομοιότητα με τα κυνέλια διακρίνονται για την λαμπαρία και τη φιληδονία τους. Σπανίως είναι γενναίοι και θαρραλέοι.

Είνε γεννικός πολύ επιμελής, αγαπούν το σπίτι, οικονομικοί κ' έχουν στενές και μικροπρεπείς αντιλήψεις.

Η γάτα

Εκείνοι που έχουν κάποια αναλογία χαρακτηριστικών με τις γάτες είναι γεννικός εγωιστής κ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής των, όπως και στην αγάπη τους. Είναι επίσης ζολακές, φιλόφρονες και βέλικοι. Παραμονεύουν τη στιγμή που ο αντίπαλός των θα ειδικτεί σε μειονεκτική θέση ή σε άδυναμια κ' άφρονη, για να τον χυλίσουν. Κάτω από τα μελένια λόγια τους κρύβουν συχνά ένα άπαιθετο πνεύμα και στην ζολακεία τους υπάρχει πάντοτε ή οπισθοβουλία.

Έχουν έντονοις μεγάλα προτερήματα. Δεν είναι διόλου κοφδοί κ' έχουν ανεπτυγμένο το οικονομικό αίσθημα.

σάλευε άλοκονθώντας το ρυθμό της μελωδίας.

Θριαμβευτική, χαρούμενη, έντονη ή μελωδία άνέβαινε προς τον καθαρό ορθάνο. Μόνος, ο Πρέλλι έβηρε την έπιδραση που έβασκονσε αυτό το τραγούδι στην καρδιά της Λίντας. Η έπιδρασις ήταν τέτοια, ώστε πάντοτε ή Λίντα, όπου και να βρισκόταν, έβηρε άμεσως κ' έβηρε στην άγκαλιά του κυρίου της.

Η Λίντα άκουσε τη μουσική κ' άπάντησε στην έπίκλησή της. Άρχισε να κατέβαινη από τα ύψη της, κρατώντας πάντα στην άγκαλιά της το μυσόγνητο μωρό. Ο Πρέλλι έγυρθε πιο γοργά τώρα το χειρούλι του οργανέττου του κ' ή μουσική γινόταν ολοένα πιο δυνατή. Συγχρόνως, σιγά σιγά ή Λίντα κατέβαινε. Στην άρχή εδίσταξε μά όταν είδε τον άρέντη της, σ' ένα λεπτό βρόδηκε κάτω.

— Λίντα! Λίντα μου! φώναζε ο Σάντρο Πρέλλι.

— Παιδιά μου! θησανό μου! φώναζε ή κ. Μάρσον όρμώντας νάπυξεί το παιδί της από τα χέρια της μαϊμούς. Το πήρε και το γέμισε με φιλία και άγάπη.

Η Λίντα έμεινε άκίνητη κοιτώντας γύρω της με μυσόλειστα τα μάτια ός ότου ο άρέντης της τη φώναζε πάλι με τ' όνομά της. Τότε άφρίνοντας να της ξεφύγει ένας τρυφερός άδύνατος λυγμός, πήδηξε στην άγκαλιά του γρούλκοντας από χαρά...

Herman Scheffauer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΣΕΝ ΓΟΥΚΟ

[Τού Ρολλινά (*)]

*Ο γνωστός Σμερναϊός ποιητής κ. Μιχ. Άργυρόπουλος είχε την καλοσύνη να μας παραχωρήσει για το "Μπουκέτο" σαράν έλλεικτών του μεταφρασών, των όποιων την όμορφωσαν άρχοντας από σήμερα.

Κρατώντας μέτρο ο σεντουζάς την πόρτ' άργοδιαβαίνει, καλημερίζει κ' έρωτά: — «Πούν' ο νεκρός;» Και μταίνει. «Έλάτε, κ' ήρθα γρήγορα τα μέτρα του να πάρω...» Και μεσ' την ολοσκότεινη κατάντονα καλύβα βλέπει σε ξυλοκρέββατο, σε μία άχυρένια στίβα, κάτω από σάβανο λερό κάποιον νεκρό, σαν χάρο!

Σ' τη μέση μεσοφαίνονταν τ' ανθρώπινο το λείον... Άπ' το πανί ξεπέταγε το χέρι, πούχε πέσει, και γύρω άπ' το προσκέφαλο, στο αίτηνο νεκράλι ή μυγίς βρούζανε μ' άμυχή ή μία στην άλλη...

Πάνω από ξύλινο σκαμνί, μυσόβουτο χειρί τον πεθανόμον έλουζε με λάμψη θλιβερή κ' έφωτιζε να δη κανείς με την γλωμάδα εκείνη την φοβερότερη σκηνη που λές μπορεί να γίνει: Σε μία παρμένη γωνιά, γλωρή, κουνελισμένη μοιρολοούσε μία πτωχή γυναίκα απέλπισμένη, — «Ω! κλάψετε την άμοιρη τον άνδρα της που γάνει! — κ' ένα παιδί στην άγκαλιά, χωρίς να την βυζάνη, σαν την βεντούσα εδίδωσαν τα στήθα της κ' αυτής για γάλα ερούφαγε το αίμ' άπ' την καρδιά της, με μία άσπροχρίσινη θοριά και δάκτυλα σφιγγμένα, που όσο σφιχτά την σπάραν, ξεπάραιε ολοένα!...

Σάν από στόμα ορθάνοιχτο ή άποφορά έσκορπιώνταν, κ' ή ζέστη του καλοκαιριού, που στην καλύβα έκλειώνταν, την βρώμα όπου έζεχόνονταν άπ' το λυωμένο σώμα πολύ πεό βρομερότερη την έβανεν άόχμα...

Μπροστά σε τέτοια κόλλαι, ο έργατης με περίσσια τρομάρα πίσω φύρισε, κατά την πόρτα ίσια,

Και λέει: «Μάνα άπίστευτο το τί θωρό, στ' άλήθεια!

Όμοια φοβέρα είναι άγνωση κ' από τα παρμύθια Πώς; τέτοιο λεία πλάϊ σας φυλάει μέρες τώρα

κ' άόχμα δεν έπίρητε την ίδια κατηφορά;...

Διάβολε! Θάχρη φαίνεται, κερά, καρδιά μεγάλη.

Τρία σεντουζία κάνω έγώ, μία μέσα με την άλλη,

και το ξυλένο φρέμα, π' όχη καρδιά κομψιά του,

έγώ το βάνω στο γονό καθώς και στα παιδιά του,

στον πλούσιο και στον άμοιρο, σής ηγες και σής παρθένας,

κ' είδα λαμπύριδες σε νεκρούς γλιάρδες άνιμμένες,

— γιατί όλοι άπ' την τέχνη μου περνούν, νηοί και γέροι,

και πίσω και μέσα στο κελί και πίσω και σ' άλλα μέρη...

κ' όμως σ' αυτά μου που πολεμώ τα είκοσι τα χρόνια

δεν είδα τέτοιο σκέλεθρο και δεν το έλπιζω αιώνια...

Όχι! δεν κάνω τίς έγώ για τέτοιο πεθανόμον.

Άς έρθη έδώ όποιος του βραστά κ' ώρα καλή!... Πηγαίνω»

Κι' αυτή, χωρίς άπ' το νεκρό το μάτι να σρώσση

γονατιστή και κίτρινη στη σκάσι της την τσπή,

μεσ' άπ' το μαύρο κλάμα της, στο πόνο της επάνω

του κραινεί: «Γιά τον άνδρα μου και μοναχή τη φτώχεια!»

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

[Τού Ρολλινά]

Λαχταρώ τ' άγά σου χέρια και τα μαύρα τα μαλλιά σου, τα μικρά σου ποδαράκια με τα νύχια τα γλυφτά, τα χαρούμενά σου μάτια, σαν δυό δαστέρια ταιριαστά, το βελούδινο σου στόμα και τα δόντια τα λευκά σου.

Λαχταρώ και την καρδιά σου, που με γλύκαις και με χάρες τα όνειρά σου κελαιδούν, σαν το σπινό στο κλαδί, που φολιάζουν ή έλλειδες κ' ή χαράς σου κ' ή λαχταρία, και το πνεύμα σου λατρεύω, που μία μούσα τραγουδεί.

Σίν μ' άγγίζει, από πόθους τρέμει μέσα το κορμί μου, και σε μία σου, λές σαν δίχτυ παρασάρατο, ματιά πέρνεις δίχως να το θέλω μαγεμένη την ψυχή μου.

Είμαι άνυπαρχτος μπροστά σου, μ' έχεις σκλάβο της ζωής σου, κ' ένα μόνο δεν γνωρίζω κ' ίσως δεν το μάθω πεία άν λαγαρεύω μία παρθένη ή άγγελομένη Παραδείσου.

(Μετάφρασις)

Μιχ. Άργυρόπουλος

* Όταν έπρωτοέβην από σμάντα και πλέον έδω, αι "Νευρώσις" του Roll nat, ή γλώσσά Καντίνα εξηφανίστηκαν διά τον ήρηνιστικόν ραζισμόν τού ποιητού τον άνακαταμένο με μίαν μεθάν μυστικοπάθειαν. Έξωδες τότε ή όια Σάρα Μαρζανά, μέσα εις το σάβαν της όποιος ο ποιητής έσκόπησε τα πρωτόγονα τραγούδια του. Η Σάρα Μαρζανά δεν άφηκε άναπαράστη την Καντίνα και έγινε άρρωστη ν' άναγνωρίσθ ή ποιητής και να κινλορορήσει σφαιρικά το έργο του.